

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

00/5162 WAO

UITSpraak

in het geding tussen:

[appellante], wonende te [woonplaats], appellante,

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Met ingang van 1 januari 2002 is de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen in werking getreden. Ingevolge de Invoeringswet Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen treedt in dit geding de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv) in de plaats van het Landelijk instituut sociale verzekeringen (Lisv). In deze uitspraak wordt onder gedaagde tevens verstaan het Lisv.

Bij besluit van 10 augustus 1998 heeft gedaagde met ingang van 2 september 1998 aan appellante een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toegekend, berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 15 tot 25%.

Appellante heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 25 november 1998 heeft gedaagde dit bezwaar ongegrond verklaard.

De rechtbank Dordrecht heeft het door appellante ingestelde beroep tegen het besluit van 25 november 1998 (hierna: het bestreden besluit) bij uitspraak van 18 augustus 2000, verzonden 5 september 2000, ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft mr. R.A. van de Water, advocaat te Utrecht, op bij aanvullend beroepschrift aangegeven gronden en onder overlegging van een aantal bijlagen hoger beroep ingesteld.

Gedaagde heeft - onder overlegging van de rapporten van de bezwaarverzekeringarts J.C. Weegink van 22 februari 2001 en de bezwaarbeidsdeskundige R. Speur van 23 februari 2001 - van verweer gediend.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 28 mei 2002, waar appellante in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde, en waar namens gedaagde is verschenen mr. P.C.M. Huijzer, werkzaam bij het Uwv.

Na de behandeling van het geding ter zitting van de Raad is gebleken dat het onderzoek niet volledig is geweest, in verband waarmee de Raad heeft besloten het onderzoek te heropenen.

Desgevraagd hebben partijen vervolgens toestemming gegeven de behandeling van het geding ter (tweede) zitting van de Raad achterwege te laten.

II. MOTIVERING

Gelet op de vanwege partijen gegeven toestemming daartoe heeft de Raad bepaald dat het onderzoek ter nadere zitting achterwege blijft en het onderzoek gesloten.

Aan de aangevallen uitspraak en de overige gedingstukken ontleent de Raad de volgende voor zijn oordeelsvorming in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

Appellante was werkzaam als meewerkend voorvrouw op het zonweringsatelier van haar werkgever [naam werkgever] te [vestigingsplaats], toen zij zich wegens surmenageklachten op 12 juli 1996 ziek meldde. De periode van arbeidsongeschiktheid duurde tot 4 november 1996, waarna zij hervatte als naaister. Vervolgens meldde appellante zich op 3 september 1997 ziek met rechter schouder- en armklachten. In een toelichting bij de medische bijlage bij het volledig reïntegratieplan voor appellante van 28 april 1998 schreef de bedrijfsarts L.A. du Boeuff-Jongsma dat bij onderzoek de mobiliteit van de rechter schouder vrijwel onbeperkt was, dat hetzelfde gold voor de elleboog- en polsfunctie en dat er geen spieratrofie was. Het door appellante aangegeven krachtsverlies in de rechter arm schreef de bedrijfsarts toe aan psychische invloeden. De voorheen uitgeoefende leidinggevende functie krijgt appellante, aldus de bedrijfsarts, wegens disfunctioneren niet terug en haar laatstelijk verrichte werk is te zwaar voor haar.

Vervolgens heeft de verzekeringsarts J. van der Stoep appellante in het kader van een onderzoek naar haar rechten op grond van de WAO op 15 juni 1998 onderzocht. Blijkens zijn rapport van dezelfde datum waren bij lichamelijk onderzoek de bewegingen aan de rechter arm pijnlijk, maar wel mogelijk. Voorts stelde hij verminderde kracht ten opzichte van de linker arm vast en gaf hij aan dat appellante een licht depressieve, nerveuze indruk maakte. Zijn conclusie was dat appellante aangewezen is op werkzaamheden waarbij rekening wordt gehouden met het verminderde gebruik van de rechter arm en de wat beperkte psychische belastbaarheid. Een en ander vond uitwerking in een bij het rapport gevoegd belastbaarheidsprofiel, waarin onder andere het gebruik van de nek als licht beperkt werd aangegeven met de aantekening dat alle bewegingen wel mogelijk zijn en dat langdurig en veelvuldig buigen of strekken van de nek pijnlijk is. Voorts werd ten aanzien van het hand- en vingergebruik onder andere gesteld dat dit alleen rechts licht beperkt is en dat appellante alle bewegingen maken kan, maar dat deze alleen licht pijnlijk zijn. Op basis hiervan en aan de hand van de arbeidsmogelijkhedenlijst van 22 juni 1998 heeft de arbeidsdeskundige J.W. de Bondt blijkens zijn rapport van 31 juli 1998 functies geselecteerd en het verlies aan verdien capaciteit berekend op 22,05%, waarna gedaagde het primaire besluit van 10 augustus 1998 heeft genomen.

Naar aanleiding van een telefonische melding van toegenomen arbeidsongeschiktheid op 21 augustus 1998 heeft Van der Stoep appellante andermaal onderzocht op 1 september 1998. In zijn rapport van 2 september 1998 beschreef hij haar klachten die nu ook de linker arm betroffen en stelde hij vast dat de bewegingen van de schouder, het ellebooggewricht en het polsgewricht links en rechts niet beperkt waren en dat de hand- en vingervaardigheid links en rechts, alsmede de sensibiliteit in de linker en de rechter hand niet gestoord zijn. Zijn

conclusie was dat de klachten zich ontwikkelden tot een cervico-brachiaal syndroom en dat de eerder vastgestelde belastbaarheid van toepassing was. Bij brief van 22 september 1998 berichtte de behandelend neuroloog R.B. Alting van Geusau aan Van der Stoep dat de klachten voornamelijk als surmenageklachten imponeren met diffuse pijn in het bewegingsapparaat, waarop Van der Stoep in zijn rapport van 29 september 1998 vaststelde dat deze neuroloog bevestigde dat er geen ernstig neurologisch lijden is, dat het gaat om pijnklachten met een psychogene component, dat in het belastbaarheidsprofiel met de lichamelijke beperkingen rekening is gehouden en dat appellante alleen stressbeperkte werkzaamheden kan verrichten.

Naar aanleiding van het door appellante tegen het primaire besluit gemaakte bezwaar heeft de bezwaarverzekeringarts J.C. Weegink blijkens zijn rapporten van 2 en 27 oktober 1998 het onderzoek van Van der Stoep en het door hem opgestelde belastbaarheidsprofiel niet als onjuist of onvolledig beoordeeld en heeft hij ook zijnerzijds gesteld dat de informatie van de behandelend neuroloog geen nieuwe gezichtspunten opleverde. Vervolgens heeft gedaagde het bestreden besluit genomen.

In beroep heeft de gemachtigde van appellante onder verwijzing naar de Richtlijn medisch arbeidsongeschiktheids criterium aangevoerd dat niet alleen ziekte en gebreken, maar ook de belastbaarheid met arbeid toetsbaar en reproduceerbaar moeten worden vastgesteld. Zijns inziens voldoen het verzekeringsgeneeskundig onderzoek gebaseerd op het FIS in zijn algemeenheid en het verzekeringsgeneeskundig onderzoek in het geval van appellante niet aan het in artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht vastgelegde vereiste van zorgvuldigheid, nu Van der Stoep niet dan wel onvoldoende op medisch verantwoorde wijze heeft onderzocht in welke mate appellante in verband met het verrichten van arbeid kan worden belast. In dit verband heeft hij onder andere gewezen op de glijdende schaal in het FIS-systeem ten aanzien van het reiken in het licht van artikel 3, eerste lid, onder h, van de Arbeidsomstandighedenwet dat ziet op het zoveel mogelijk vermijden van kort-cyclische werkzaamheden. Als kort-cyclisch heeft, aldus de gemachtigde, volgens de arbeidsinspectie te gelden een frequentie van hoger dan 1 keer per 90 seconden per uur, zodat een inschatting van de belastbaarheid ten aanzien van het onderdeel reiken op bijvoorbeeld 150 keer per uur onjuist is. Voorts is de gemachtigde van mening dat in het dossier de claimklachten van appellante onvoldoende zijn verwoord en dat met name de toelichting op haar belastbaarheid ten aanzien van de onderdelen 9, 12 en 28 blijkt geeft van een onderschatting van haar klachten. Verder is de gemachtigde van mening, dat in verband met het feit dat voor RSI-patiënten wordt afgeraden om bij beginnend herstel de arbeid direct volledig te hervatten, voor appellante een duurbepering had moeten worden vastgesteld. Ten slotte is er nog op gewezen dat, nu appellante in dagdienst werkzaam was, ten onrechte ook functies met wisseldiensten zijn geduid en is nog ingegaan op de specifieke belastende aspecten in enkele van de geduide functies.

Wat betreft de medische kant van het beroep heeft Weegink in zijn bij het verweerschrift van gedaagde gevoegde rapport van 26 februari 1999 gereageerd met de stelling dat Van der Stoep bij het opstellen van zijn rapport zorgvuldig te werk is gegaan door zijn conclusie te baseren op de anamnese, eigen medisch onderzoek en de beschikbare medische informatie en dat het belastbaarheidsprofiel de medische beperkingen van appellante niet op onjuiste of onvolledige wijze weerspiegelt, nu met de geobjectiverde klachten van appellante voldoende rekening is gehouden. Voorts achtte Weegink geen medisch argument aanwezig om een urenbeperking aan te brengen. Ten aanzien van de arbeidskundige kant heeft de bezwaaraarbeidsdeskundige R. Maas Geesteranus in een rapport van 9 maart 1999 vastgesteld dat in verband met

wisseldiensten een aantal functies dient te vervallen en dat als te duiden functies in dagdienst overblijven de pakketteerder, de meteropnemer, de landmeetassistent en de galvaniseur. Vervolgens is op basis van de mediaan van de drie hoogst verlonende van deze functies het verlies aan verdien capaciteit berekend op 23%.

Blijkens de aangevallen uitspraak is de rechtbank van oordeel dat de medische beoordeling op voldoende zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat appellante er bij gebreke van het overleggen van andersluidende medische stukken niet in geslaagd is twijfel te zaaien omtrent de juistheid van de voor haar vastgestelde medische beperkingen. Met betrekking tot de ter zitting van de rechtbank van de zijde van appellante aangehaalde conclusies van het onderzoek in juni 1999 van de revalidatiearts M.D.F. van Eijnsden-Besseling (in de aangevallen uitspraak abusievelijk als IJzer aangeduid), die ten aanzien van appellante niet de diagnose RSI of fibromyalgie aannam, maar stelde dat sprake zou zijn van een chronisch pijnsyndroom waarvoor geen medisch substraat kan worden gevonden, overwoog de rechtbank dat ook deze conclusie niet kan leiden tot het oordeel dat de beperkingen van appellante onjuist of onvolledig zijn vastgesteld. Voorts overwoog de rechtbank dat appellante niet heeft onderbouwd waarom het FIS-systeem in haar geval niet had mogen of kunnen worden gehanteerd.

In hoger beroep heeft de gemachtigde van appellante er op gewezen dat in de revalidatiegeneeskunde inmiddels diverse methodieken zijn ontwikkeld om zoveel mogelijk objectief de mate van belastbaarheid te beoordelen, welke aanvullend bruikbaar zijn op de schatting van de verzekeringsarts. Ondanks het hem bekende standpunt van de Raad omtrent de bruikbaarheid van deze methodieken is de gemachtigde van mening dat in bedoelde methodieken voldoende controlemogelijkheden zijn ingebouwd om subjectieve beïnvloeding door verzekerden te voorkomen. Ter zitting van de Raad heeft de gemachtigde zijn standpunt ten aanzien van deze methodieken, welke ook wel worden aangeduid onder de noemer van Functional Capacity Evaluation (FCE), nader toegelicht en ter zake om een aanvullend FCE-onderzoek verzocht. Voorts heeft de gemachtigde onder verwijzing naar par. 3.5 "Arbeidsintegratie" uit de publicatie "Behandeling en preventie van RSI" gesteld dat appellante maximaal voor 20 uur per week belast kan worden met loonvormende arbeid. Ten slotte heeft de gemachtigde het in eerste aanleg reeds voorgedragen standpunt van appellante ten aanzien van bijvoorbeeld het onderdeel reiken van het belastbaarheidsprofiel in het licht van de Arbeidsomstandighedenwet nader toegelicht.

De Raad overweegt in de eerste plaats dat hem niet is gebleken dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek van Van der Stoep, dat door Weegink in de bezwaarprocedure wat betreft methode en conclusies is onderschreven, in strijd is gedaan met de Richtlijn medisch arbeidsongeschiktheids criterium, die ten tijde van het doen van dit onderzoek en de datum in geding vanwege gedaagde werd gehanteerd en die in essentie is vastgelegd in het inmiddels geldende Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Besluit van 8 juli 2000, Stb. 2000, 307). Zoals Weegink in eerste aanleg reeds heeft aangegeven berust het rapport van Van der Stoep van 15 juni 1998 op een anamnese, eigen medisch onderzoek en de tot dan toe beschikbare medische informatie.

Bovendien zijn de conclusies van dit rapport bevestigd in nadere onderzoeken van Van der Stoep, waarbij ook informatie van de behandelend neuroloog van appellante is betrokken. Deze onderzoeken dateren weliswaar van na het nemen van het primaire besluit, maar gedeeltelijk van voor de datum in geding en in elk geval van voor het nemen van het bestreden besluit en Weegink droeg daarvan bij het opstellen van zijn rapporten in oktober 1998 kennis.

Aan de conclusies van het verzekeringsgeneeskundig onderzoek, zoals deze nader zijn uitgewerkt in het opgestelde belastbaarheidsprofiel van appellante, wordt naar het oordeel van de Raad geen afbreuk gedaan door het in de aangevallen uitspraak reeds ter sprake gekomen en eerst in hoger beroep door de gemachtigde van appellante overgelegde rapport van Van Eijdsden-Besseling van 6 juli 1999. In dit rapport wordt onder andere gemeld dat appellante in de zomer van 1998 ook links tintelingen van de vingers kreeg bij gebruik van de linker arm/hand, maar dat appellante bij het onderzoek op 23 juni 1999 links geen klachten meer had. Voorts gaf appellante bij lichamelijk onderzoek bij lateroflexie en rotatie van de nek naar links pijn aan en geen pijn bij bewegen van de schouders. Voorts stelde Van Eijdsden-Besseling een normale functie van schouders, ellebogen, polsen en handen vast. In de conclusie ging deze arts met name in op het ten aanzien van appellante te voeren therapeutisch beleid en werden op basis van de diagnose chronisch benigne pijnsyndroom geen specifieke beperkingen geformuleerd. Ook overigens is de Raad - thans louter bezien in het licht van de beschikbare en van de zijde van appellante overgelegde medische informatie - niet gebleken dat bij het verzekeringsgeneeskundig onderzoek ten aanzien van appellante niet de juiste beperkingen zijn vastgesteld. Voor het stellen van een urenbeperking heeft de Raad in de beschikbare medische informatie uit de behandelende sector evenmin aanknopingspunten gevonden.

Wat betreft het vaststellen van de voor appellante in aanmerking te nemen beperkingen in het algemeen met behulp van het FIS-formulier is de Raad niet gebleken dat dit op een wijze is geschied die niet in overeenstemming is met de in meergenoemde Richtlijn vastgelegde vereisten van toetsbaarheid en reproduceerbaarheid, welke overigens ook zijn vastgesteld in artikel 4, eerste lid, onder a onderscheidenlijk b, van het thans geldende Schattingsbesluit. In het onderzoek van Van der Stoep, zoals dit in de bezwaarprocedure is bevestigd door Weegink, komt genoegzaam naar voren dat de vaststelling van de belastbaarheid van appellante is geschied op basis van de anamnese, het verrichte medische onderzoek en de beschikbare dan wel beschikbaar gekomen medische informatie uit de behandelende sector. De kernelementen van de bij de vaststelling van de belastbaarheid van appellante in aanmerking te nemen factoren, waartoe de Raad in verband met de gepresenteerde klachten in elk geval de functie van de nek en de beide armen begrijpt, zijn door Van der Stoep in zijn rapport van 15 juni 1998 aangegeven en in nader onderzoek door hemzelf en Weegink bevestigd. Het feit dat de eigenlijke vaststelling van de belastbaarheid vervolgens plaats vindt op basis van een inschatting en niet (mede) op basis van bijvoorbeeld een aanvullend onderzoek met behulp van één van de door de gemachtigde van appellante bedoelde methodieken, leidt op zich nog niet tot de conclusie dat de door de verzekeringsarts gebezigde methodiek niet toetsbaar of reproduceerbaar is. Hetzelfde geldt voor het feit dat in verband met de voortdurende ontwikkeling van de stand der medische wetenschap nooit kan worden uitgesloten en waarschijnlijk zelfs veeleer in de lijn der verwachting ligt dat de gebezigde methodiek, welke uiteindelijk uitmondt in het vastgestelde belastbaarheids-profiel volgens de FIS-systematiek en in vaste jurisprudentie van de Raad in beginsel steeds als uitgangspunt voor het vaststellen van de belastbaarheid is aanvaard, voor verbetering vatbaar zal blijken te zijn.

Waar het naar het oordeel van de Raad in gedingen als deze om gaat is of in de situatie van appellante verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaats heeft gevonden volgens de op dat moment in de reguliere gezondheidszorg algemeen aanvaarde methoden, zoals in de Richtlijn is aangegeven en thans is vastgelegd in artikel 4, tweede lid, van meerbedoeld Schattingsbesluit. Op grond van de gedingstukken en met name de door de gemachtigde van

appellante in eerste aanleg en in hoger beroep overgelegde bijlagen komt het de Raad niet onaannemelijk voor dat onder medische beroepsuitoefenaren en ook onder hen, die specifiek het vak van verzekeringsgeneeskunde beoefenen, de huidige methodiek voor het vaststellen van belastbaarheid aan discussie en kritiek onderhevig is. Uit andere zaken is het de Raad voorts bekend dat daarbij onder andere een punt van discussie is de wijze van vaststelling van duurbelasting en met name de vraag of deze op enigerlei wijze volkomen geobjectiveerd door meting valt te bepalen. Een en ander kan evenwel naar het de Raad voorkomt niet afdoen aan de in zijn jurisprudentie aanvaarde bruikbaarheid van de thans gebezigde methode van vaststelling van belastbaarheid zolang uit de wetenschappelijke discussie en/of de ontwikkeling van de stand der wetenschap niet blijkt dat deze methode niet meer voldoet. In dit verband wijst de Raad ten aanzien van één van de door de gemachtigde van appellante bedoelde methoden van FCE-onderzoek, te weten met behulp van de Ergos-werksimulator, op zijn bij partijen bekende vaste jurisprudentie ter zake, welke onder andere blijkt uit zijn uitspraak van 3 februari 1999 (RSV 1999/106) en welke er op neerkomt dat de uitkomsten van onderzoek met deze methodiek met terughoudendheid dienen te worden gehanteerd bij beoordelingen als thans in geding, reeds omdat in verband met de gebruikte onderzoeksmethode de onderzochte persoon zelf, al dan niet bewust, in enige mate invloed zal kunnen uitoefenen op het onderzoek en aldus niet voorkomen zal kunnen worden dat de resultaten ervan mede afhankelijk zijn van diens medewerking aan het onderzoek. De Raad kan er voorts niet aan voorbij zien dat in een "Persinfo" van 12 maart 1999 ter zake van door TNO Arbeid in opdracht van het Verbond van Verzekeraars verricht onderzoek naar recente FCE-methoden, waar de gemachtigde van appellante naar heeft verwezen en welke hij gevoegd bij produktie 1 bij de door hem ingediende gronden van het hoger beroep heeft overgelegd, als belangrijkste conclusies uit het met betrekking tot dit onderzoek uitgebrachte rapport (dat overigens niet is overgelegd) onder andere is vermeld dat de wetenschappelijke kwaliteit van de onderzochte FCE-methoden gering is en dat er geen of onvoldoende onderzoeksgegevens over de nauwkeurigheid (betrouwbaarheid) en geldigheid (validiteit) van de methoden zijn, zodat geen wetenschappelijk oordeel mogelijk is over de waarde van de methoden voor schadebeoordeling. De conclusie is dan ook dat FCE-methoden, waaronder blijkens het Persinfo ook de Ergos-werksimulator, de oordeelsvorming van de verzekeringsarts en arbeidsdeskundige niet kunnen vervangen, maar wel op onderdelen en onder voorwaarden kunnen ondersteunen.

Uit het voorgaande kan de Raad geenszins afleiden dat de bij het verzekeringsgeneeskundig onderzoek gevolgde methodiek voor het vaststellen van de belastbaarheid van appellante voor het eventueel verrichten van gangbare arbeid in verband met de beschikbaarheid van FCE-methoden niet meer zou kunnen worden aanvaard. Voorts ziet de Raad, gezien reeds de conclusies van het verrichte medisch onderzoek vanwege gedaagde, welke op zich niet duidelijk worden weergesproken in de van de zijde van appellante overgelegde informatie van de behandelende sector, geen aanleiding een nader ondersteunend onderzoek volgens deze methodiek te gelasten.

Wat betreft de belastende factoren in de op grond van het rapport van de bezwaararbeidsdeskundige van 9 maart 1999 feitelijk nog resterende functies is de Raad van oordeel dat de gemachtigde van appellante bij gebreke van overlegging van zijn standpunt ondersteunende concrete gegevens van bijvoorbeeld de Arbeidsinspectie niet genoegzaam heeft aangetoond dat de reikbelasting in de functies pakketteerder en galvaniseur niet in overeenstemming is met de volgens hem op grond van artikel 3, eerste lid, onder h, van de Arbeidsomstandighedenwet geldende algemene verplichtingen voor de werkgever. De Raad zal dan ook daarlaten de vraag of de in dit artikelonderdeel vastgelegde normen, gelet op de

bewoordingen waarin deze zijn vervat en de samenhang met het bepaalde in de aanhef van het eerste lid en de overige bepalingen van die wet, dienen te worden begrepen als een voor de werkgever geldend dwingend wettelijk voorschrift, zoals de gemachtigde van appellante kennelijk meent, dan wel als een wettelijke aanbeveling, zoals gedaagde blijkens zijn verweerschrift voorstaat.

Ten aanzien van de volgens de verwoording functiebelasting voor de functie pakketteerder geldende tilbelasting van 5 keer per uur 10 kg. merkt de Raad op dat het hem niet aannemelijk voorkomt dat deze, gelet op de verkorte functie-omschrijving, in de praktijk fors zal worden overschreden wat betreft het te tillen gewicht. Uit die functie-omschrijving blijkt weliswaar dat het sorteerwerk van tegels aan een lopende band tegels tot maximaal 60x60 cm. betreft, maar de Raad acht het zonder meer aannemelijk dat, ook al is de de functie-omschrijving niet in alle opzichten glashelder, alle voorkomende werkzaamheden met behulp van daarvoor geschikte machines dan wel andere hulpmiddelen kunnen worden gedaan, zodat in feite van een overschrijding van de voor appellante geldende tilbelasting geen sprake is.

De Raad is er, gelet op de in het belastbaarheidsprofiel van appellante door Van der Stoep geplaatste en hiervoor aangehaalde kanttekeningen bij de door hem aangenomen lichte beperking van het gebruik van de nek, niet van overtuigd dat de voor appellante geldende nekbelasting in de functie landmeetassistent, ondanks de geplaatste markering bij het die belasting betreffende onderdeel 9 van de verwoording functiebelasting, in verband met de daarbij tevens opgenomen kanttekening "waarnemen m.b.v. een kijker" in feite wordt overschreden. Dit waarnemen behoeft immers geenszins aanleiding te geven tot het maken van de door Van der Stoep in zijn kanttekening op het belastbaarheidsprofiel als pijnlijk voor appellante omschreven nekbewegingen.

Wat betreft het trappenlopen in de functie meteropnemer/incasseerder acht de Raad het niet onaannemelijk dat een belasting van 16 keer per uur 15 treden trappenlopen minder zwaar en derhalve minder belastend is dan de op grond van het belastbaarheidsprofiel toegestane belasting op dit onderdeel van 8 keer per uur 25 treden.

Op grond van al het vorenstaande komt de Raad tot de slotsom dat vanwege gedaagde noch het verzekeringsgeneeskundig onderzoek van appellante op zichzelf, noch de vaststelling van de voor haar geldende belastbaarheid, noch de weging van die belastbaarheid in relatie tot de resterende functies op onzorgvuldige of onjuiste wijze hebben plaatsgehad. Het bestreden besluit kan dan ook naar het oordeel van de Raad in rechte standhouden, hetgeen meebrengt dat de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

Voor een veroordeling van een partij in de proceskosten van een andere partij ziet de Raad ten slotte geen aanleiding.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus gegeven door mr. J.W. Schuttel als voorzitter en mr. H.J. Simon en mr. C.W.J. Schoor als leden, in tegenwoordigheid van J.W. Engelhart als griffier en uitgesproken in het openbaar op 28 januari 2003.

(get.) J.W. Schuttel.

(get.) J.W. Engelhart.